

σεων αὐτοῦργοι μέλλουσι νὰ ὠφελήθωσι τι κοινωφελές καὶ ἀνιδιοτελές ἀγαθόν. Καὶ ἀπευθύνομεν ἡμεῖς τὴν *λιτοτάτην* τῆς ἀπαίτησιν ἀπέναντι τῶν *πολυτελειστάτων* τῆς Ἀναπλάσεως ἀξιώσεων (τὰ πεπερόντα ἐπη παρέχουσι δαπάνην τινά ;), διότι δὲν εἶνε δυστυχῶς μόνος ὁ ἀρχισυντάκτης αὐτῆς ὁ ἐξωθήσας τὴν κοινωφελὴν εἰς θανάτωσιν τῶν ἑαυτοῦ ἀντιπάλων. Κατὰ σαρκαστικὴν ἀληθῶς καὶ ὄντως *περιεργον* τῆς τύχης συμπτῶσιν, ἀκριβῶς κατὰ δύο χρόνους, καθ' ὃν χρόνον ἐγράφετο καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐδημοσιεύετο ἡ ἀπολογητικὴ ὑπὲρ τοῦ κ. Ἰ. Σκαλτσούνη «ὀφειλομένη δῆλωσις» τῆς Ἀναπλάσεως, κατεχωρίζοντο ἐν αὐτῇ κοινὰ καὶ ἀνείλικρινεῖς ἀνεπιστημονικαὶ διατριβαί, περιέχουσαι *περιεργίας χάριν* ἐντέχνους πρὸς θανάτωσιν τῶν ἀντιπάλων ἐξωθήσεις οἷα ἡ τοῦ κ. Ἰ. Σκαλτσούνη. Τῶν ἐξωθήσεων τούτων ἡ μὲν ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 15. Μαρτίου (σελ. 922), ἡ δὲ ἐν τῷ τῆς 1. Ἀπριλίου (σελ. 943). Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Ἡ νεωτέρα ἡμῶν φιλολογία ἀπέκτεινεν ἐσχάτως νέον τι τοιοῦτο σύγγραμμα, ὅπερ ἀπεκάλεσε πάντας τοὺς ἀνθρώπους μὴδ' αὐτῶν τῶν μεγαλύτερων ἀνδρῶν ἐξαιρουμένων φρενοβλαβεῖς, *καίτοι οὐδεὶς ΑΧΡΙ ΤΟΥΔΕ ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν τοῦ συγγραφέως, ΟΠΕΡ ΟΥΤΟΣ ΗΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΦΟΒΗΤΑΙ* (ἐτυμολογία εἶνε τοῦτο ἡ ὀρεολογία ;), διότι κατὰ τὴν κοινὴν παρ' ἡμῖν ἐνταῦθα παροιμίαν «οἱ τρελλοὶ πετραδίζουσι». (Λησμονεῖ δ' ὅμως, φαίνεται, ὁ ταῦτα γράφων καὶ τί γίνεται κατὰ τὴν κοινὴν παρὰ πάσῃ κοινωφελῆ πρᾶξιν εἰς τοὺς πετραδίζοντας *τρελλούς*.)

Ἡ δὲ δευτέρα ἐξώθησις διατυπῶται ὡς ἔπεται : «Κατὰ ταῦτα πρὸ παντός ἄλλου ἀπαιτοῦμεν παρὰ τῶν παρ' ἡμῖν πολεμιῶν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων μείζονα, ἀκριβεστέραν καὶ βαθυτέραν γνῶσιν τῶν ὄρων τοῦ ζητήματος, τ. ἔ. ἀπαιτοῦμεν ἐπιμελῆ γνῶσιν τῆς περὶ θρησκείας ἐνοχίας γενικῶς καὶ τῆς περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐνοχίας ἐπὶ μέρος καὶ πλὴν τούτου ἀμερόληπτον καὶ εἰλικρινῆ μελέτην τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πᾶς κατερχόμενος εἰς τὸν ἀγῶνα ἐστερημένος τὰ οὐσιώδη ταῦτα ἐφόδια, τὴν μὲν θρησκείαν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον θὰ βλάψῃ, θὰ δημιουργηθῶς ἐν τῇ κοινωφελῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ τοιαύτην ἀνατροπὴν τοῦ ἠθικοῦ βίου, ἧς τὰ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΑ ἀποτελέσματα ΘΑ ΑΠΕΙΛΗΣΩΣΙ πρῶτον μὲν ΤΟΝ ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΑΥΤΟΥ ΒΙΟΝ (Καταλαμβάνει, ἀναγνώστα ;) καὶ οὐχὶ μετὰ μικρὸν καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ ἱστορικὴν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ζώην».

νοῦδη, εὔρηται (σελ. θ') ἡ ἐξῆς ἀναγραφῆς ἀξία σημείωσις :

«Μεγάλην ἐντύπωσιν πάντοτε εἰς τὸ πνεῦμά μου ἔκαμε τὸ ὅτι ὀνόματα θεῶν λατρευθέντων ποτὲ ὑπὸ ἑκατομυρίων ἀνθρώπων ἀπόλοντο ἕως ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων καὶ μόλις μετ' ἡγῶ λεπτοῦ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν περιεσώθη ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς. *Ἀποθνήσκουσι λοιπὸν καὶ θεοὶ ἐν τῷ μακρῷ γρόνῳ!* Διὸ ἐξέλετο πρὸς αὐτοὺς ἐθναφῶσα τὰ ὀνόματά των κἂν ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ, ἵνα ζήσωσιν οὕτω ζῶν χαρτίνην εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα καὶ παρέχωσιν ἀφορμὴν σκέψεων εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας.»

Ἐπὶ τούτῳ γεγονόςτος τούτου ἄσ φιλοσοφῶσι μικρὸν τι καὶ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταί, καί, ἂν δυνήθωσιν, ἄσ μὴ πιστεύσωσιν ἔπειτα εἰς τὴν ὠραίαν τοῦ Flammarion εἰκασίαν ὅτι «ἴσως οὐδὲν ἄλλο εἴμεθα ἢ οἱ Ἰουανδόντες τῆς μελλούσης ἀνθρωπότητος» (Βλ. «Προμηθεΐα», Α', σελ. 137). *Tempora mutantur et nos mutamur in illis!*

Τοὺς πατέρας τῶν χάριν *περιεργίας* ἐκφραζομένων φιλελευθέρων τούτων καὶ ἠθικωτάτων γνωμῶν καλὸν εἶνε νὰ μάθωσι καὶ οἱ ἀναγνώσταί τοῦ Προμηθεΐου. Εἶνε ὁ ἀξιότιμος κ. Χρ. Ἰ. Τσεπετάκης ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης καὶ ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀδαμάντιος Διαμαντόπουλος ἐν Κιέβῳ τῆς Ῥωσσίας.

Αὕτη εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ εὐγενὴς σιζήτησις, αὕτη εἶνε ἡ ἀκριβεία, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ καλὴ πίστις, ἣν ἀξιοῖ ἡ Ἀγάπαις (**). Θρυψίσι κεφαλῶν διὰ *πετραδισμοῦ* καὶ καταστρεπτικῶν ἀποτελέσματα ἀπειλοῦντα τὸν ἀτομικὸν βίον τῶν ἀντιπάλων!!!

Ἀμερόληπτος καὶ πεφωτισμένη Ἑλληνικὴ κοινωφελῆ, ἡμεῖς ἀπαγγέλλομεν ἀνδρικῶς τὴν κατηγορίαν, σὺ κρίνον καὶ σὺ δίκασον!

Ὁρμὴ παράκλησις.— Παρακαλεῖται θερμῶς ὁ ἀξιότιμος συντάκτης τοῦ «Λόγου», ὁ προθύμως καὶ *ore rotundo* ἀποκρινόμενος εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν βίβλον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ θεωρῶν αὐτὴν «σύγγραμμα τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ», τὸν δὲ Θεὸν *μόνον υπεύθυνον συντάκτην* αὐτῆς. (Βλ. Προμηθεΐα σελ. 87—88),— παρακαλεῖται, λέγομεν, νὰ εἴπῃ ἡμῖν σαφῶς καὶ ὀρισμένως ἂν καὶ τὰ περὶ τῶν δύο θυγατέρων τοῦ Λῶτ ἐν τῷ 10^ῳ κεφαλαίῳ τῆς Γενέσεως ἐπιτιθέμενα καὶ ἰδίως τὰ ἀπὸ τῶν λέξεων «Ἀνέβη δὲ Λῶτ ἐκ Σηγῶρ» μέχρι τῶν λέξεων «Οὗτος πατὴρ Ἀμμωνιτῶν ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας» (Γεν. 10^ῃ, 30—39) συνεγράφησαν τῷ ὄντι ὑπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ ἂν ἀληθῶς «εὐθύνουσιν οὐδένα ἄλλον ἢ αὐτὸν τὸν Θεόν». Τὴν παράκλησιν ἡμῶν ταύτην προῦκάλεσαν ἰδίως ὅσα ἐπ' ἐσχάτων ὁ φιλόσοφος ἔγραψεν *ἀνάνδρως* καὶ καπηλικῶς κατὰ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», ὅστις δ' ἀνέγνω τὴν ἐπίκρισιν αὐτοῦ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπικρίσεως δικαιολογεῖ βεβιαῶς καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ἡμετέραν παράκλησιν.

(**) Ἐν τῇ «ὀφειλομένη δῆλωσει» ἡ Ἀναπλασις ἐξαιρεῖ τὴν ἀπόλυτον σιγῆν, ἣν ἐτήρησεν ἀπέναντι τῆς δημοσιεύσεως ἄρθρων καὶ ἀνωνύμων ἐπιστολῶν ἐν τῷ περιοδικῷ ἡμῶν. Λησμονεῖ δ' ὅμως ὅτι τὴν ἀπόλυτον ταύτην σιγῆν, ἐφ' ἣ ἔγκαρδῶς αὐτῇ συγχαρομέν, ἐγκαίρως ἡμεῖς διέγνωμεν καὶ ἀκριβῶς ἠρμηνεύσαμεν ἐν τῷ ἄρθρῳ τῷ ἐπιγεγραμμένῳ «Τὸ νέον ὄπλον τῶν ἡμετέρων ἐπικριτῶν» (Βλ. Προμηθεΐα Α', σελ. 420). Μεθ' ὅσα δὲ εἶπομεν τότε, καὶ μεθ' ὅσα προηγουμένως ἔγραψεν ὁ κ. Ἰ. Σκαλτσούνης καθ' ἡμῶν, ἀφιλότιμον, φρονοῦμεν, καὶ γελοῖον εἶνε νὰ καυχᾶται τις ἐπὶ ἀπολύτῳ σιγῇ ἀσυμφώνως καὶ πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, ἀφορεύοντες πᾶσαν ἐν ὑβρίν (*Ε-χόμεν μὲν θαυμαστικὰ, ἀλλὰ στεροῦμεθα καὶ ὑψαστικῶν), καὶ πρὸς τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν ὑπ' αὐτῶν τῶν προσωπικῶς προσοδωλλομένων, μάλιστα δὲ νὰ ὑπισχνῆται ὅτι «τὴν αὐτὴν πορείαν θὰ τηρήσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι». Ἀνωνύμως δ' ἐπιστολαὶ δημοσιεύονται ἐν παντὶ περιοδικῷ, ἐδημοσιεύθησαν δὲ πολλάκις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀναπλασί. Ἄν δὲ ὁ ὑπαιτιγμός τῆς Ἀναπλασεως ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐν τῷ 10^ῳ ἀριθμῷ (σελ. 88) τοῦ Προμηθεΐου ἕως δημοσιευθεῖσαν περικοτῆν ἐξ ἐπιστολῆς ἡμετέρου συνδρομητοῦ, δηλοῦμεν τοῖς ὑπαιτισσομένοις ὅτι δυνάμεθα, ἀνθέλωσι, νὰ καταπεισώμεν τὸν ἡμέτερον συνδρομητὴν εἰς ἀνακοινῶσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἐν ᾧ τοιαύτην δῆλωσιν προκαλεῖται νὰ ποιήσῃται καὶ ὑπὲρ ἑαυτῆς ἡ Ἀναπλασις, ἀντολμᾶ.

Τύποις Πάσσαρη καὶ Βεργιανίτου.